

هدف اصلی
او این بود که
اتحاد جماهیر
شوروی را مجازات
کند و بخشی از
آن به «تلافی»
حمایت آنها از
کمونیست‌هایی
بود که در ویتنام با
قوای ایالات متحده
جنگیده بودند

بودجه مجلس استفاده کرد تا پول و تسلیحات پنهان بیشتری فرستاده می‌شود. در پاییز ۱۹۸۳، ویلسون به لویح تخصیص بودجه سالانه امور دفاعی متمم‌هایی افزود و ده‌ها میلیون دلار به بودجه وزارت دفاع افزود تا خرج برنامه‌های سیا در افغانستان را بپردازد. همچون کیسی، ویلسون نیز از صمیم قلب با هدف شورشیان افغان همراه بود. ولی باز نیز همچون کیسی، هدف اصلی او این بود که اتحاد جماهیر شوروی را مجازات کند و بخشی از آن به «تلافی» حمایت آنها از کمونیست‌هایی بود که در ویتنام با قوای ایالات متحده جنگیده بودند. ویلسون در ژانویه ۱۹۸۵ به واشنگتن پست گفت: «پنجاه و هشت هزار نفر در ویتنام مردند و ما به روس‌هایی بدهکاریم و می‌توانید این را از قول من بگویید.»

واقعیت آن است که حمایت‌های کنگره به ویلسون محدود نبود، بلکه ضد کمونیست‌های سرسخت از هر دو حزب اصلی را شامل می‌شد. در یک قطعنامه مصوب کنگره در اکتبر ۱۹۸۴ که ۹۷-۰ تصویب شد، آمده که «جای دفاع ندارد که برای مجاهدان آزادیخواه فقط آنقدر کمک فراهم بشود که بجنگند و بمیرند، ولی آنقدر نباشد که در جهت رسیدن به آزادی پیش بروند.» چند ماه بعد، کنگره گروه ضربتی برای امور افغانستان تشکیل داد تا نیازهای اپوزیسیون را بررسی کنند و برای اقدامات بیشتر به دولت فشار بیاورند. هدایت این کارگروه با نماینده لیبرال دموکرات ماساچوست پاول سونگاس و جمهوری خواه محافظه کار مالکولم والوپ بود که به مدعی او «تنها مخالف این تصمیم سیا و وزارت خارجه است.» پشتیبانی قاطعانه کنگره از افزایش دخالت ایالات متحده در افغانستان در همان زمانی رخ داد که نمایندگان دموکرات کنگره همزمان به دلیل نقض حقوق بشر به دست شورشیان نیکاراگوئه، پشتیبانی از آنان را قطع کردند. ولی دموکرات‌ها با ساندنیست‌ها، که در انتخابات پیروز شده بودند، بسیار بیشتر همسو و همفکر بودند تا با دیکتاتور کمونیست مستقر در کابل، برای همین نقض فاحش حقوق بشر به دست شورشیان افغان را نادیده گرفتند. به گفته یک مقام ارشد دولتی: «در طول دو سال گذشته که عملیات نیکاراگوئه به جنگی بد تبدیل شد، عملیات افغانستان جنگ خوب شد.»

ایالات متحده همواره تمایل داشته است تا در بیان ارزش‌های مشترک با نیروهای نیابتی اغراق کند، ولی حتی با این معیار نیز ریگان به خاطر آمادگی خود برای به تصویر کشیدن پشتیبانی ایالات متحده از اپوزیسیون در قالب امری اخلاقی انگشت نما شد. پیش از آن کارتر به شورشیان با لفظ «مبارزان راه آزادی» اشاره کرده بود، ولی ریگان مبالغه را به حد اعلی رساند. در سال ۱۹۸۲، دولت طی اعلامیه‌ای روز افغانستان را پایه گذاشت، جشن سالانه‌ای به افتخار افغان‌هایی که «از اصول استقلال و آزادی دفاع می‌کردند که پایه ثبات و امنیت جهانی بود،» از جمله «حق انجام شعائر دینی طبق وجوب فطرت.» روز بعد، ریگان پرواز شاتل فضایی کلمبیا را به مجاهدان تقدیم کرد و بیان داشت که «درست همان طور که کلمبیا... نماینده عالی‌ترین آرزوهای بشر در زمینه دانش و فناوری است، کوشش مردم افغان نیز نماینده والاترین آرزوی بشر برای آزادی است.» در سال ۱۹۸۳، ریگان در دفتر بیضی با گروهی از رهبران مجاهدین دیدار و تأکید کرد که از ملاقات با «مبارزان راه آزادی افغانستان» که می‌خواست «تمام مردم دنیای آزاد»